

Inleiding Mark Lammers tijdens congres NORT Gelderland "Kom in Beweging" op 30 juni 2009

Ja, heel leuk dat ik op jullie training mag komen. Er wordt vandaag even getraind. Er wordt vandaag geen wedstrijd gespeeld, er wordt geen geld verdiend, er wordt even geen mail beantwoord, er hoeft niet gebeld te worden, nee vandaag wordt er even getraind. En dat kunt u het beste doen op Papendal. Als u niet traint wordt u niet beter. Als je alleen wedstrijden speelt, speel je al de wedstrijden hetzelfde. En als je de wedstrijden maar lang speelt, krijg je elke keer hetzelfde. En wij willen niet hetzelfde, wij willen eerste worden.

Dus dan ontkom je niet aan trainen. En u heeft natuurlijk allemaal een geweldig bedrijf. U heeft het mooiste wat er is. In de recreatiewereld werken is toch gaaf.

Er is alleen nog 1 bedrijf dat nog net iets mooier is, en dat is mijn bedrijf.

Deze speelsters hebben 4 jaar lang alles opzij gezet. We hebben 9x in de week getraind. We trinden altijd ;s morgens en 's middags. We hadden 2 weekjes vrij, 1 met kerst en 1 in juni. En waarom trinden we 9x per week? Omdat de concurrent dat ook deed.

Hoe wisten we dat? Nou, ik ben in Soesterberg geweest, waar onze militairen zitten. Ik ging eens kijken hoe onze militairen omgingen met de hitte in Irak. En wij moesten naar China waar het ook heel warm was.

Ik kwam langs een kamertje met allemaal TV schermen. Ik vroeg wat dat was. Ze zeiden: nou Mark dat is Google Earth Live en ik vroeg ze in te zoemen op Buenos Aires om zien hoe ze daar trinden en in Perth hetzelfde.

Nou, ze hebben 2 maanden lang al de trainingen van onze concurrenten opgenomen.

Wij wisten precies wat ze deden, want je moet natuurlijk wel bench merken. Je speelt de wedstrijden tegen je concurrenten. U speelt de wedstrijd niet tegen de crises. Niet denken, hoe overleven we de concurrenten. Nee, u speelt de wedstrijd tegen de concurrenten.

Dus ik moest precies weten wat zij deden en zij trinden 9x per week. Dus moesten we minimaal doen wat zij deden, en dan ben je er nog niet. Dan moesten we ons iets extra's doen om te onderscheiden.

En deze spelers kregen geen grote bijlagen. Niet zoals de voetballers of de wielrenners,. Deze speelsters krijgen een stipendium van het OC. Dit is 70% van het minimumloon en dan mogen ze 30% bijverdienen. Maar als ze meer dan 30% bijverdiende moest je het stipendium weer inleveren.

Maar ze deden het niet voor het geld. Ze deden het om met elkaar 1 doel te bereiken. Er was 1 speelster die het stipendium niet nodig had, de rest wel.

Er kwam iemand van het OC om een presentatie te geven bij het Nederlands elftal dames, 4 jaar geleden.

Het thema was: deelnemen is belangrijker dan winnen.

Direct staken de 8 dames hun vinger op en zeiden: meneer, ik weet niet wat u hier komt doen hoor maar u zit hier helemaal fout. Winnen is belangrijker dan deelnemen.

8 jaar geleden waren we 3de, 4 jaar geleden 2de en nu willen we eerste worden.

Hier schrik de man van.

Nu wat dat winnen nu precies inhoud gaan we bekijken in een filmpje van de OS.

Ja, Nederland ging naar de finale, en de finale komt altijd op het laatst.

Das vandaag ook, winnen is belangrijker dan deelnemen.

Ik zei tegen de dames: kijk uit. Natuurlijk moeten we weten waar we met zijn allen naartoe willen. Maar alleen focussen op winnen en verliezen is een groot gevaar. Alleen maar focussen op het eindresultaat is gevaarlijk. We hebben er namelijk geen 100% invloed op, op het winnen en verliezen. Wie hebben er nog meer invloed op?

Wat denkt u?

De tegenstander, ja die hing aan mijn shirt, ik wilde net scoren, werd net tegengehouden.

De scheidsrechter, ik had hem als eerste verwacht, die was ZO partijdig, die was voor de tegenstander, die was niet voor ons.

Het veld: ja, dat was zo droog, had de tegenstander geen last van, wij wel.

De kredietcrises, nee, zo kan ik nooit winnen.

We noemen die allemaal smoesjes, het zijn geen smoesjes. De spelers hebben nog gelijk ook. Je kunt je er allemaal makkelijk achter verschuilen.

Dus ik als coach, ik focus mij liever niet zoveel op het resultaat want daar heb ik niet zoveel invloed op. Ik focus mij veel liever op het proces, daar heb ik wel 100% invloed op.

Goed voorbereiden van de trainingen, communicatie onderling, teambuilding. Het trainen, het voorbereiden van onze wedstrijden, analyses, waar is de tegenstander goed in waar zijn ze niet goed in. Waar kan ik ze aanvallen, waar moet ik opletten. Daar heb we allemaal 100% invloed op. .

Waar we ook 100% invloed op hebben is innovatie.

Zo hebben we de videobrilmogelijkheid uitgevonden, zo kreeg ik snelle herhalingen van onze strafcorners in de wedstrijd. Deze werd opgenomen door onze cameraman bovenin het stadion. En deze zond hij door met een kastje naar de bank. Daar had ik een ontvangstkastje. Na 1 strafcorner kon ik al zien hoe de tegenstander uitliep. Ik kon zien daar ligt ruimte, en daar ligt ruimte. Het werd 3d omgenomen dus kon ik 3d terugzien. Zo kon ik aan mijn speelsters doorgeven welke corner we moesten spelen.

We hadden 36 corners en met 36 verschillende tekens kon ik het zo aan ze doorgeven. Ze kenden ze allemaal uit hun hoofd. Ging geweldig!

Maar de tegenstander zit natuurlijk ook niet stil, uw concurrenten zitten ook niet stil.

Nee, zij gingen met een videocamera's al mijn tekens opnemen, en daarna de corners. Dus na een tijdje hadden ze al die tekens wel door. En ik zag de keepster van de tegenpartij elke keer naar mij kijken: Oh dat teken en dan stopte alles.

Ik moest iets verzinnen want dat ging niet goed.

Toevallig die zomer werd ik door de RABO bank uitgenodigd om een dagje te gaan kijken bij de Tour de France. Is wel mooi jongens, kijk je binnen je eigen bedrijf, of binnen je eigen sport zie je altijd moeilijkheden, gaat niet, is te moeilijk, is lastig, ga ik volgend jaar proberen.

Kijk je naar een andere sport zie ik ineens allemaal mogelijkheden.

Het 'out of the box' denken. En trainen is 'out of the box' denken.

Je bent even niet bezig met de dag van vandaag, nee je bent even 'out of the box'.

En ik zag bij het wielrennen een geweldige mogelijkheid. Ik zag de ploegleider in de auto communiceren met een telecomset met zijn wielrenners.

Ik dacht: OH die moet ik ook hebben, kan ik vertellen over de corner. Maar ik wist helemaal niet of het mocht. Dus ik belde vanuit de auto stiekem mijn vrouw thuis en vroeg of ze wilde kijken in de reglementen van het hockey of er iets instaat over telecommunicatie.

Ze belde 3 kwartier later terug en zegt: joh Mark ik kan helemaal niets vinden. Ik dacht: mooi kan ik het gebruiken, geweldig!

Er was alleen 1 klein probleempje, die wielrenners hebben allemaal zo'n kastje aan hun broek en met hockey mag je geen scherpe voorwerpen aan je lichaam hebben dus daar moest ik nog iets op verzinnen.

En toen ik terugkwam uit Frankrijk, kwam ik via TNO waar ik veel mee samenwerk kwam ik terecht bij Fonac. Die zijn de grootste in gehoorapparaatjes. Sinds 1999 maken ze minuscuul kleine ontvangertjes. Zulke kleine dat je geen ontvangstkastjes meer nodig hebt. Alles zit in dat kleine ontvangertje. Het nadeel is dat ze gemaakt zijn voor de beveiligingswereld. U kent ze wel, die klerenkasten die aan de deur staan. En die klerenkasten hebben grote oren, daar passen die ontvangertjes makkelijk in. Die speelster zijn allemaal veel kleiner, dus daar vielen ze nog wel eens uit. Wij gebruiken dus huidkleurige tapejes. Want het was de bedoeling dat niemand het mocht weten.

En het is ongelooflijk, we hebben er toen 1,5 jaar mee gehockeyd en niemand heeft het in de gaten gehad. 10.000 man publiek, tegenstanders, niemand wist van iets en het liep als een trein.

We scoorden het ene na het andere doelpunt.

Het hoogtepunt was het WK. De tegenstanders, die stommerds, die bleven met videocamera's mijn tekens opnemen. Dus ik maakte de raarste tekens, soms oude tekens. Maar ik zei nee, we doen die en die. Dus de tegenstanders zaten op het verkeerde spoor, de keepers gingen letterlijk in de verkeerde hoek staan. We scoorden de ene na de andere corner.

Ik had helaas 1 ding over het hoofd gezien.

Tijdens een WK en OS heb je fotograferen met ZULKE lenzen. Na een wedstrijd kwam 1 van de fotografen naar mij toe en hij werkte bij de Telegraaf. Hij kwam met deze foto van Ageeth Boomgaard en ik schok. Ik dacht: Oh wat jammer zeg, nu zijn we onze voorsprong kwijt op onze concurrenten. Nu gaat het in de krant komen. Maar toen zei die fotograaf tegen mij: Maar Mark dat is knap zeg van Ageeth, dat ze zo goed kan hockeyen terwijl ze doof is!

Ik zeg: ja dat is zo zielig, het meisje is 27 en heeft al last van haar oren, En ze heeft een klein gehoorapparaatje in anders hoort de ze de scheidsrechter niet. Maar alsjeblieft schrijf er nu niets over joh, kom op. Een gehoorapparaatje is toch niets nieuws, dat kun je echt niet maken je zou dat meisje zo veel pijn doen.

Nee, zei hij, ik zal niets schrijven, is toch niets nieuws.

Zo, net op tijd.

Volgende wedstrijd niet aan de hand, niets in de pers gekomen wonnen we, De wedstrijd er na ook. Maar de wedstrijd daarna, kwam hij weer naar mij toe.

Mark ik weet het zeker jongen, jij bent ergens mee bezig. En dat gaan we morgen in de krant zetten, dit wordt het grote nieuws over de wereld van ons, want Mark: er zijn er echt niet 8 doof in je team! Dat kan niet.

Nou toen kwam het dus naar buiten dat wij die oortjes gebruikten.

Nou, een weerstand, en een commotie.

Belachelijk, dit, belachelijk dat!

De eerste reactie bij een innovatie, bij u in het bedrijf, wat is de eerste reactie?

Weerstand hé!

Moet dat nou, gaat toch al jaren goed? Wie zegt dat het werkt?

Zeker van je concurrenten. Als jij iets nieuws hebt, nou je concurrenten maken je helemaal af.

Die weerstand is er om te overwinnen, niet opgeven!

Wil je beter worden, moet je innoveren. Zul je moeten onderscheiden van je concurrenten, iets doen wat zij niet doen.

En misschien is het elke keer maar 2% winst.

2% door een videobril, 2% door een GPS systeem gebruiken op onze rug dan wisten we wat we moesten doen in een wedstrijd, 2% door de oortjes. Maar 50x 2% is toch ook 100%.

Ik was nooit zo goed op school en we zitten altijd te wachten op die 100% maar die komt niet meer.

50x 2%, die is er nog wel, elke dag te vinden. Je moet er wel voor willen vechten, vechten tegen die weerstand.

En ik zeg altijd, als je hetzelfde doet als 5 jaar geleden, zul je ook hetzelfde krijgen als 5 jaar geleden.

Ik wil niet hetzelfde, ik wil de eerste worden.

Ik weet nog goed, 4 jaar geleden de OS in China. Iedereen zei: Belachelijk! Veel te heet, echt belachelijk!

Dat is ook, we zijn er geweest, elke keer in het jaar daarvoor in augustus zijn we er geweest.

Om te kijken hoe het daar is, en het was ook echt niet normaal. Die temperatuur boven dat kunstgras, dat geeft warmte af, dat liep soms op tot 50 graden. We hebben een wedstrijd moeten spelen in 50 graden.

Die lichaamstemperatuur van die meiden, de dokter heeft zo'n oorthermometer, die liep op tot bijna 40 graden, de keepster had zelfs 41 graden. Ze konden de warmte niet meer kwijt door de pakken.

En de hartslagen van de speelsters vielen op, een uur na de wedstrijd hadden ze nog steeds een hartslag van 160.

De speelster konden niet meer ontspannen door de smog en de warmte en de luchtvochtigheid. Herstelden ze niet. Na 4 dagen waren ze ook helemaal op.

En iedereen had het over een crises, wat een crises om daar de OS te spelen en ik dacht alleen maar: Yes, kansen! Geweldig!

Waar een crises is, is een kans.

Jongens, dit is de mooiste tijd!

Het is nl. in moeilijke tijden VEEL makkelijker te onderscheiden dan in makkelijke tijden.

Als het voor iedereen makkelijk is komen zelfs de slechtste naar boven. Nu niet. Nu gaat het om kwaliteit. Nu gaat het om diegene, om de bedrijven willen trainen, die hier zitten. Die hebben een plan, die gaan kijken. Waar kunnen we nog winst halen

Die bedrijven komen nu naar boven en die gaan dadelijk goud winnen, over 4 jaar. U speelt de wedstrijd namelijk niet tegen de crises, u speelt tegen uw concurrenten.

En zo hebben wij het ook gezien, wij zagen het in China als een kans, Wij dachten mooi: nu kunnen we ons makkelijk onderscheiden van onze concurrenten in die hitte.

Dus we zijn naar Soesterberg geweest, kijken hoe de militairen omgaan met die hitte.

Die gebruiken bijvoorbeeld ijsvesten, maar toch kogelvrij. Dus ik dacht, dat is toch geweldig voor onze keepster, die heeft ook zo'n bodyprotector aan.

Als die bodyprotector nu van ijs is kan ze ook afgekoeld worden en als er geen kogel doorkan kan er ook geen bal door. Nou, dat meisje heeft een perfecte finale gespeeld in 39 graden.

1 van die doctoren zei: Mark je kan nog 2% winst halen, door sneller herstellen van een wedstrijd. Maar dan moeten de speelsters niet meer onder een warme douche maar 10 minuten in ijswater gaan zitten.

Ijswater Dat is niet het ijswater dat u kent van de sauna. Dat koude badje, dat stelt niet zo veel voor, dat is ca. 18 graden. Nee dit was 6 graden. Doet gewoon pijn. Ik als coach zijnde heb natuurlijk het goede voorbeeld gegeven, doet u ook toch, dus ik heb ook 10 minuten in het badje gezeten, en het was heel pijnlijk OHOH!

Maar ik wist dat het werkte!

Want ik had stage gelopen bij Ankie van Grunsven en bij Ankie kwam het stoom van de paarden af in de zomer. En die gingen daarna door een ijsbak heen en kregen ijspakken om. Niet dat mijn speelsters paarden zijn maar ze kregen het wel warm En ik vroeg aan Ankie waarom ze dat deed. Ze zei: daardoor gaat de lichaamstemperatuur veel sneller naar beneden. De hartslag daalt veel sneller, het paard komt veel sneller tot rust. Het is ook goed voor de doorbloeding van de spieren en het is goed voor de pezen. En daardoor kan ik in de zomer met deze paarden 3x per dag trainen terwijl mijn concurrenten maar 2x per dag kunnen trainen.

Ik dacht: OHOH ik kan 3x per dag gaan trainen! Geweldig!

Het is elke keer maar 2% maar je moet het wel willen pakken. En je denkt: je concurrenten gaan je toch na-apen? Gebeurt bij jullie toch ook, bij mij toch ook? Dat klopt maar ik vind dat geweldig. Is het mooiste wat er is als ze je na-apen. Er is nl. 1 ding aan innovaties, er zijn altijd kleine kinderziektes.

En die kinderziektes kom jij als eerste tegen. Ik kwam deze kinderziektes tegen bij de badjes. Het eerste wat ons opviel is dat die magere speelsters zonder een grammetje vet na dat badje na 3 uur nog zaten te trillen van de kou. Dat werkt dus averechts, dan moeten ze warmte winnen en dat kost ook energie.

Dus vanaf dat moment zijn we maatwerk gaan leveren. De kleine magere zitten er nu maar 5 minuten in, de middelmatige 7 minuten en de grote nog steeds 10 minuten.

En nu werkt het perfect!

Maar de tegenstander stond raar te kijken 4 jaar geleden toen wij er mee begonnen. Er gingen echt kruiwagens ijs die kleedkamers in. Die dachten: zware blessure heeft Nederland zeg.

Maar snel dachten ze: wacht eens even... die Nederlanders zijn eerste geworden en ze gebruiken ijsbadjes.....!

Dat moeten wij ook gaan doen en die zijn ons gaan kopiëren. Maar ze wisten niet WAT ze kopieerden.

En ik had voor de gein tegen 1 van mijn speelsters gezegd, die speelt bij Laren met 2 Argentijnse meisjes, je moet tegen hen zeggen dat jullie 20 minuten in 4 graden zitten.

Was maar een grapje. Maar wat gebeurd er op de OS in China. We zitten aan tafel de 4de dag en 1 van mijn speelsters tikt mij aan: Mark, moet je kijken die Argentijnse meisjes zaten met dikke sjaals te bibberen van de kou, ze konden hun soep niet opeten zo koud hadden ze het en ik dacht: ach zijn ze daar pas.

Die liggen ver achter zeg. Wat hebben ze gedaan? Ze hebben iets gekopieerd maar ze hadden geen idee WAT ze kopiëren.

Waar het om gaat is, u moet zelf kijken wat u wilt met uw bedrijf over 10 jaar. Wat wilt u over 10 jaar? Waar staat u over 10 jaar? En om daar te komen, wat heeft u daarvoor nodig?

Dat proces daarnaar toe, dat kunt u versnellen ten opzichte van uw concurrenten door te innoveren.

Hebben wij ook gedaan, elke keer met 2%. 50x 2% is ook 100%

FILMPJE!

Kijken of jullie net opgelet hebben bij het filmpje van de OS.

Wie is er eigenlijk topscoorder geworden bij de OS? Er was 1 meisje dat scoorde elke keer 3 doelpunten. Maartje Paumen klopt. Maartje is nu 22 jaar. 4 jaar geleden kwam ze bij het Nederlands team en iedereen vond het belachelijk dat ze geselecteerd was. Veels te langzaam, ze is niet snel en niet wendbaar maar ik dacht: ze heeft wel een goede strafcorner. Maar ze scoorde toen elke keer NET niet. Dus we gingen heel hard trainen, heel hard werken en heel veel aan krachttraining doen maar ze schoot hem alleen maar nog harder over.

Ik wist het niet meer.

Dus ik heb toen TNO gevraagd. TNO is voor mij expertise. Jullie hebben ook een expertise, NORT heeft ook een expertise. Ik weet niet alles, waarom dan geen expert gebruiken. Ik heb een voedingsdeskundige, ik heb een strafcornerspecialist, een keeperstrainer, een dokter, een inspanningsfysioloog, een sportpsycholoog, gewoon mensen die expertise hebben. Dus ik heb TNO gevraagd, kunnen jullie mij helpen. Want wat is nu haar ideale beweging. Moet deze kniehoek kleiner of groter? Gaat die nu harder of nee die bal. Dus TNO is dat gaan uitzoeken, hoe kunnen wij die strafcorner nu net nog 2% beter maken. Dus met alle chips op haar lichaam en hockeystick zijn we gaan kijken wat nu haar ideale beweging is. En ik heb een filmpje teruggekregen van TNO alleen al over haar rechterkniehoek. Wat ik met jullie mag delen. Hier berekenen ze haar rechterkniehoek ten opzichte van de snelheid van de bal.

We weten inmiddels, haar ideale rechterkniehoek, dat weten we van links, van haar heup en van haar ideale hockeystick hoe lang die is, die meisje sleept nu 4 jaar later 8% harder dan 4 jaar geleden, alleen scoort ze nu iedere keer net wel. Het verschil tussen winnen en verliezen zit hem misschien maar in 8% maar je moet ze wel willen pakken.

Waar het uiteindelijk om gaat, is een stukje slimmer zijn. Slimmer zijn dan de concurrentie. Die willen ook allemaal over 10 jaar kampioen worden. Maar je moet net nog even iets slimmer zijn. Zo is het in de natuur ook hé. De slimme dieren overleven, de niet zo slimme dieren worden opgegeten. Zo is het bij jullie ook hoor. Jullie bedrijf wordt ook achterna gezeten, als je niet uitkijkt wordt je opgegeten. Maar dan komt u er aan als manager van uw bedrijf en dan doet u dit. U eet de concurrent op. Dit kunt u ook hoor als u maar denkt in mogelijkheden en niet in moeilijkheden. Er kan tegenwoordig zo veel. Er is tegenwoordig zoveel expertise om u heen. Gebruik de expertise. Coachen doe je samen. Niet alleen, niet alleen met je speelsters maar ook met je expertise.

En bewegen doe je ook samen, en zo heb ik nooit geweten dat er nog ze veel rek zit ook in mensen en in jezelf, en in je spelers. Uw mensen die u heeft in uw bedrijf, daar zit nog zoveel rek in. Een mens is net een elastiek als je die uitrekt dan klapt die, daar kan die niet tegen. Dan gaat ie kapot. Maar als je hem een klein beetje uitrekt, en weer ontspannen, en een persoonlijk ontwikkelingsplan, en weer ontspannen, en een cursus, en weer ontspannen, en nog een training, en weer ontspannen. Dan kan een mens veel meer dan dat je denkt. Ik heb dat nooit geweten.

Als je praat over een stukje betrokkenheid, heb ik nooit gehad hoor met mijn speelster. De eerste 4 jaar werden we elke keer tweede en als ik terugkijk was dat gewoon mijn schuld. Ik had geen betrokkenheid. Ik was de coach die alles maar riep. Mijn teambespreking duurde toen een uur. Ik was een uur lang aan het woord. Mijn speelsters aan het commanderen. En na een uur was ik klaar en was dan nog wel zo slim om te vragen of ze alles hadden begrepen. Ja hoor, antwoorden ze dan en ik dacht: WOW dat was een goeie teambespreking. Goed gedaan Mark.

En die wedstrijd begon en ALLES ging fout. En ik boos in de rust, boos!

Ik hebt toch gezegd: we zouden het zo en zo doen. Waar waren jullie nou? En jij met je sterspeler.

Ja maar..... Niets te ja maar, gewoon doen wat ik zeg! Luister nu eens gewoon naar wat ik zeg. Tweede helft wil ik het anders zien. Passie! En de wil om te winnen.

Ik dacht: tweede helft zal het beter gaan, maar de tweede helft was ook niets.

En ik weet nog, na de wedstrijd liep ik naar mijn mental coach toe. Wie coacht de coach. Ook ik wordt gecoacht, u ook?

K vroeg hem: heb je dat gezien? Hoe kan ik nu ooit eerste worden met dit zootje. Ze willen niet, ze luisteren niet. Toen vroeg mijn mental coach: wie zijn schuld is dat? Dus ik zeg: dat is hun schuld waar hij op antwoordde: Nee vriend dat is jouw schuld!

Hoezo mijn schuld, ik heb toch de passie en de wil? Is allemaal jouw schuld zei hij.

Toen kwam hij een week later met een onderzoek. In Amerika hebben ze een onderzoek gedaan naar wat mensen onthouden. Ik schrok van dat onderzoek. Mensen onthouden blijkbaar maar 10% van alleen wat ze **horen**. Ik schrok want mijn teambespreking duurde een uur.

Mensen onthouden 35% van alleen wat ze **zien**. Toen dacht ik: gelukkig dan doe ik nog iets goed. We gebruiken heel veel videoanalyse. Bekijken heleboel stukjes van de wedstrijd hoe we de wedstrijd nog 2% beter kunnen doen en bespreken die en de speelsters schrijven dat op in hun eigen spelersmap. Als je zelf opschrijft in je eigen woorden kun je ze veel beter onthouden dan de woorden van de coach.

Die 2 bij elkaar opgeteld, snap ik ook nog wel, heeft een toegevoegde waarde van 10%.

Dus ik dacht dat ik het best goed deed. Ik klets veel en laat veel beelden zien.

Maar hij was nog niet klaar.

Mensen onthouden 70% van wat ze **zelf** zeggen. En toen schaamde ik mij een beetje. Want het enige dat ze bij mij zeiden was: ja, we begrijpen het. Hoefden ze ook niet.

Wat ben ik er mee gaan doen in het coachen. Wat denkt u.

Vragen stellen. Wat voor vragen? Open vragen!

Niet zeggen jij moet dat en dat doen maar vragen. Wat denk je dat je moet doen morgen tegen Argentinië.

Nou die speelster die schrok was iets nieuws en zei: weet ik veel, jij bent toch de coach.

Wordt je toch voor betaald.

Nee, ik wil graag van jou weten hoe jij denkt dat je moet doen morgen tegen Argentinië. Kom morgen maar eens voor de groep uitleggen.

En dat heb ik volgehouden. Wat gebeurt er als je een open vraag stelt? Aan je mensen of aan je speelster. Dan moet die speelster gaan nadenken, heeft ze nog nooit hoeven doen, ze hoefde alleen maar te luisteren.

En als je gaat nadenken, ga maar bij jezelf na, dan kom je met een antwoord. Het is een open vraag dus je moet met een antwoord komen. Als jij je eigen plan mag bedenken en je mag hem ook nog zelf uitvoeren ben je de eerste die heel hard gaat rennen om een plan te laten slagen. Waarom? Het is jouw plan.

Komt van jouw uit. Dat noem je een intrinsieke motivatie.

Hoe vaak zie je dat niet de jongens in het bedrijfsleven? Ja, niet bij jullie bedrijf maar bij de ondernemers die hier niet zijn.

Dat die baas aan het roepen is: zo, dit is het nieuwste van het nieuwste en zo gaan we doen.

Die werknemer die schrikt. Die krijgt iets over zich heen. Hij doet het wel hoor, doet netjes zijn werk. Er wordt niets gevraagd dus hij wordt er niet bij betrokken. Er moet toch brood op de plank dus hij werkt van 9 tot 5. Hij zet zelfs netjes om 5 voor 5 zijn patience uit en gaat hij naar huis. Hij doet het wel, maar niet met die 100% passie die we willen. Waarom? Dat noemen we een extrinsieke motivatie, komt van buitenaf.

Het gaat om de intrinsieke motovatie, er bij betrekken. Door doe je dus door open vragen te stellen

Wij zijn dat gaan doen, open vragen stellen en de speelsters raakten steeds meer betrokken. Ze gingen steeds harder rennen in een wedstrijd met een wil en passie om te winnen werd steeds groter. Ze wilden het laten zien, aan mij en aan Nederland.

Ik zei ook elke keer na een wedstrijd: het is ongelooflijk, het is hun plan en kijk eens hoe goed ze het hebben uitgevoerd.

Maar wat doen wij in Nederland veel? Wij zeggen alles voor.

Kijk eens naar onze eigen kinderen alleen al. We pampere onze kinderen. We doen alles voor ze. Is niet normaal. Ik ben er laatst op betrapt door mijn eigen zoontje, Die is 7 en hij voetbalt helaas. En ik pak altijd netjes zijn tas in en ik draag ook altijd netjes zijn tas naar het voetbalveld.

En laatst na de wedstrijd werd hij boos op mij, Hij zegt: Pap stommerd! Je bent de handdoek vergeten in de tas te doen. Nu kan ik mij niet afdrogen. En ik ga mij niet afdrogen met die vieze handdoeken van de andere jongens. Je

had de handdoek in de tas te doen. EN ik zeg: sorry jongen, ja, stom van mij, vergeten de handdoek in de tas te doen, ik had ook zo'n haast. Dom.

En ik dacht: DAT doe ik niet goed.

Dus de week daarop op vrijdag vroeg ik aan mijn zoontje: je moet morgen voetballen hé? Ja pap, ik moet morgen voetballen.

OK, nu ga jij zelf je tas inpakken. Nou, das wat nieuws, weerstand.

Maar dat hoef ik toch niet te doen, dat doet mama of jij toch altijd. En dat hoeven die ander jongens toch ook niet te doen? Ja, maar jij wel.

Je zag dat knulletje denken wat er allemaal in die tas moest.

En de volgende ochtend gingen we naar het voetbalveld toe. En al die jongetjes zaten allemaal in de kleedkamer. En ik zag mijn zoontje maar zoeken in de tas.

Op een gegeven moment zegt hij: Pap wat stom van mij, ik ben mijn scheenbeschermers vergeten, Oh wat stom van mij en ik zeg: ja jongen dat is heel stom.

Ik had ze kunnen halen, we wonen om de hoek maar ik heb het **niet** gedaan. Hij is bont en blauw geschopt! Hij vergeet het nooit meer.

Weet je wat het allerbelangrijkste is hij geeft mij niet meer de schuld. Hij geeft zichzelf de schuld.

Hij is het enige jongetje die nu zelf zijn tas inpakt en nooit meer iets vergeet. Hij is ook het enige jongetje dat zelf zijn tas draagt.

Hij is zelfs het enige jongetje, dat viel mij helemaal op, dat zichzelf afdroogt. Al die andere jongetjes worden allemaal afgedroogd. Ik niet, ik zit rustig in de kantine koffie te drinken. En dan hoor ik alle moeders tegen elkaar praten: oh, wat zielig, dat jongetje moet alles alleen doen. En ik denk: oh wat zielig voor al die andere jongens. Die kunnen als ze 18 zijn niet eens een ei bakken.

Weet je wat wij hebben gedaan met onze speelsters die vanuit jong oranje naar het Nederlands elftal kwamen?

Die gingen op kamers, 18/19 jaar gingen op kamers. Het eerste wat er gebeurde is dat ze 4 a 5 kilo zwaarder werden. Die meiden wisten niet eens wat boodschappen doen was, wat koken was. Hebben ze nog nooit gedaan. Hoefden ze nooit te doen, deden mama en papa altijd.

Dus het eerste wat wij deden was dat we ze de eerste 3 weken niet op de trainingen wilden zien. Ze gingen eerst met de voedingsdeskundige samen boodschappen doen en met de kok ga je maar leren koken. Pas daarna wil ik je terug zien. Wij doen zoveel voor onze mensen dat ze niet eens meer hoeven na te denken.

Maar als ze zelf mogen nadenken en je betreft ze er bij wat denk je dat we kunnen doen met ons bedrijf over 10 jaar?

Wat zou jou rol er bij zijn, en waar denk je dat jij een stukje innovatie kan brengen?

Mochten er nu 1 of 2 vernieuwingen hebben moet je eens zien hoe hard ze gaan rennen.

Ze voelen zich er voor verantwoordelijk en willen laten zien dat het werkt. En dan krijg je die intrinsieke motivatie.

19% onthouden de mensen van wat ze zelf zeggen en wat ze zelf mogen doen. Onthouden ze, gaan ze voor en hier is heel veel winst in te halen. En dat is dus veel meer open vragen stellen. Dat kost iets meer tijd maar die tijd moet je nemen bij het plannen. We betrekken onze mensen veel te veel bij het uitvoeren. Dat is te laat. Weet je wat je helemaal krijgt? Ze hopen nog dat het fout gaat. Weet je waarom? Kunnen ze jouw de schuld geven. Zie je wel, was jouw idee, we wisten het wel dat het niet zou werken hier, op de werkvloer.

Als je ze er bij betreft niet.

Als je ze er bij betreft en het gaat fout zullen ze zeggen: ja, dat was stom van mij, ik had dit of dat gedacht.

Uiteindelijk hebben wij hier heel veel winst mee behaald.

En natuurlijk, tijdens de OS hebben we niet meer gevraagd wat denk jij. Nee, in mei heb ik dat gevraagd. 5 maanden voor de OS. Hoe denk je dadelijk te spelen tegen China.

We hebben ook een weekje Argentinië gehad en een weekje Spanje. Dat noem ik een week voorbereiden. Helemaal uitpluizen van hoe loop je ze uit bij een corner. Een week lang heb ik ze betrokken bij de plannen. We gaan dadelijk tegen China zo en zo spelen. Als we tegen China moeten.

Wat gebeurd er?

Op de OS moesten we tegen China in de finale. Speelsters wisten precies wat ze moesten doen. Map er bij, oh ja zo en zo. Ik vroeg: zijn er nog vragen.

Belangrijke dingen die we moeten bespreken? Nee, alles staat in de map. Ze konden zo starten. Ik heb tijdens de OS bijna geen open vragen hoeven te stellen.

Bij de planning heb ik ze er al bij betrokken.

Je moet je mensen meer betrekken bij de planning, bij de evaluatie en de planning.

Ga eens zitten met je mensen en zeg eens: over 10 jaar wat gaat er dan gebeuren?

En de uitvoering doen ze vanzelf. Doen zij allemaal en met een passie, daar heb je nog ooit van gehoord. Is echt gaaf.

Uiteindelijk is dit natuurlijk 1 van de belangrijkste ontwikkelpunten geweest van onze groep. Deze zin: **ik heb nog nooit een wedstrijd gewonnen op mijn zwakke punten!**

Waarom focussen we ons in Nederland toch altijd op de zwakke punten?

Je kent ze wel, die beoordelingsgesprekken. Noemen we 1 positief ding kunnen we daarna 8 negatieve dingen noemen.

We zijn net toch positief geweest? Ja, aan me hoela. Die zijn ze snel vergeten die positieve. Die negatieve doen pijn, pijn in je buik.

Je voelt je onzeker, je durft niets meer en liever onderneem je niets meer, je doet maar gewoon wat er gebeurt.

Wij kijken in Nederland veel te veel naar wat er niet goed gaat. Denk maar aan vroeger, toen je thuis kwam van de middelbare school met je rapportje. Wat was het eerst waar je ouders naar keken? Naar die onvoldoendes hé!

En dat zeiden ze dan ook: die 4 moet wel een 6 worden anders ga je niet over. Laat die 8 van economie maar even zitten maar die 4 moet een 6 worden.

Dan zeiden ze ook: met die 4 naar een 6 ga je naar studiebegeleiding, ga je overblijven.....

Er was geen ouder die het rapport opensloeg en die zei: HEEE, je hebt een 8 voor economie. We gaan naar het studiecentrum, studiebegeleiding, overblijven, die 8 gaat een 10 worden. Daar ligt jouw kracht, daar ligt jou passie. Laat die 4 toch zitten, dat vak laat je toch vallen maar die 8 moet een 10 worden. Daar ligt jouw kwaliteit. Daar ga je in onderscheiden later. Een 10 voor economie, dan kun je je droom gaan verwezenlijken. Kun je gaan werken in de recreatie. Zo is het bij jullie toch ook gegaan?

Neem, maar wat doen we in Nederland allemaal? We kijken naar waar we niet goed in zijn. Is echt heel typisch Nederlands.

En ik zelf ook hé. De eerste 4 jaar werden we elke keer tweede. En wat ik al zei: was eigenlijk mijn schuld. Mijn schuld.

En na die 4 jaar zei mijn sportpsycholoog tegen mij: Mark ik heb het al vaker gezegd, het enige wat jij doet, jij maakt van je speelsters eenheidsworsten.

Zo wordt je nooit eerste. Want als je van je 4 een 6 probeert te maken, laat die 8 maar zitten overal bij iedereen, dan zakt die 8 ook weg, die zakt ook naar beneden, die krijgt geen aandacht. Die 4 wordt wel een 6, uiteindelijk heb je allemaal 6jes.

Balkende heeft gelijk, we hebben een 6jes cultuur.

En als wij een finale moesten spelen was er niemand die er bovenuit stak. Met al die 6-jes werden we wel tweede, maar nooit eerste.

En Sylvia Karres, daarmee heb ik 't het meest mee gemerkt. Sylvia was onze centrumspits. En die scoorde op grote toernooien toen altijd maar 1 of 2 doelpunten. Veel te weinig. 1 of 2 in 7 wedstrijden. Zij was heel slecht in het aannemen van de bal op haar backhand. En ik dacht: nou, dan gaan we veel trainen, want als zij die bal nu goed aanneemt op de backhand gaat ze meer scoren.

Een loze gedachte!

Dus wij gingen trainen. En wat gebeurt er op de training? Op de training stonden natuurlijk de middenvelders die de bal moesten spelen. En die dachten al OHOH, dat kan ze niet. Wordt weer niets dit. Sylvia, klaar, komt ie aan, succes, zal wel niets worden, komt ie aan op je backhand. Weer niet, zie je wel, ongelooflijk zeg. Zit in het Nederlands team, kan niet eens een bal stoppen op de backhand, snap jij nou wat ze doet in dit team. Nou, kom op Sylvia,

concentreren, doen we al het hele jaar dit. Kom op. Weer niet! Ja keepster, ik weet het, jij hebt ook niets te doen. Die krijgen we ook nooit meer terug. Wat een rotoefeningen zeg!
Vroeger hadden ze ook allemaal een horloge om op de trainingen, konden ze zien hoe lang die vervelende oefeningen duurde. UH, nog 2 minuten, OH, is toch niet normaal, wat is Sylvia slecht.

Wat gebeurde er? Sylvia had natuurlijk een zelfvertrouwen van 0,0.

Weet je wat het allerergste was? Waar werd Sylvia steeds aangespeeld in een wedstrijd? In haar backhand!

Dat hadden we er in gestampt. We hadden **bewust** gewerkt aan het onbekwame.

Als je bewust werkt aan het onbekwame, ga je onbewust het onbekwame toepassen. Ze speelden haar elke keer in de backhand aan. En ik, de sukkel, nog roepen: **NIET IN DE BACKHAND!!!!**

Maar ik had toen nog geen lessen NLP gevolgd. Neurlinguïstisch programmeren.

Na 2004, toen we weer 2de werden dacht ik, als we ooit eerste willen worden moet ik eerst mijzelf verbeteren. Eerst mijzelf trainen, het begint bij mij.

Ik ben toen allerlei cursussen gaan volgen, mentrix, kernkwadranten, en ook NLP. En bij NLP schrok ik. Want bij NLP leerde ik dat je hersenen het woordje **niet**, niet kennen. Je hersenen kennen het woordje **niet** niet.

En ik riep elke keer: NIET IN DE BACKHAND!!!

Maar jouw hersenen kennen het woordje **niet** niet. Want als ik bijvoorbeeld tegen jullie zeg: denk even niet aan een roze olifant.

Niet doehoen!!! Ik had toch gezegd niet doen!

Hoe vaak zeggen we niet tegen onze kinderen. Als papa straks weg is niet aan het snoep komen.....Kinderen: oh ja, snoep. Straks als papa weg is!

Hoe vaak gebruiken we niet. En ik riep: NIET IN DE BACKHAND!!!

Gelukkig vroeg 1 van de speelster: ja maar Mark waar dan wel?

En ik wist het niet. Ik wist alleen waar NIET! Maar ik wist niet waar wel.

Toen zijn we in 2006 met zijn allen gaan zitten en vroegen Sylvia: waar heb je het liefst de bal?

Ze schrok, mag ik dat zeggen? Ik zeg ja, dat mag je zeggen.

Nou jongens ik heb het liefst de bal als ik in de cirkel sta.

Dus wacht met paasen tot ik in de cirkel sta. En als ik in de cirkel sta sla de bal dan zo hard je kunt op mijn rechtervoet.

Dan kan ik hem met mijn forehand van richting veranderen. Dat noemt men tip-inn.

Oh, dat wisten we niet. Nee, dat was een 6-je! Nooit aandacht aan besteed.

Dus wij gingen heel veel trainen. Dus die middenveldsters stonden weer in eerste instantie klaar zo van: nou, dat zal wel weer niets worden. Wordt weer een saaie oefening. Ja, Sylvia klaar, zal wel weer niets worden, ja, komt ie.

Andere kant nu. Komt ie aan op je rechtervoet.

Doelpunt!

Oh oh oh.....

Nou, dat zal toeval zijn. Nog een keer. Mazzelaar!

Doelpunt!

He klap klap!

He coach mogen we nog 5 minuten langer, leuke oefening! Horloge kan ook af.

Gaaf man dit.

Op die rechtervoet, ooooooh, weer een doelpunt.

Nou snap ik dat ze in het Nederlands elftal zit, als je haar daar aanspeelt. Joh knap Sylvia dat jij dat kan, dat kan ik echt niet! Mooi!

Wat gebeurt er in 2006? We worden voor het eerst sinds 25 jaar wereldkampioen!

En wat gebeurt er met Sylvia? Zij wordt voor het eerst van haar leven topscoorder! Ze scoort in 1 keer 7 doelpunten op het WK. 5 van de 7 uit een tip-inn. Wat is er gebeurt? Ze had een 6 voor tip-inn. Wist niemand. Ze mocht uitspreken waar ze goed in was. Haar hoofd werd er een keer niet afgekapt. Ze kreeg een 7 voor haar tip-inn. Het hele team wist waar ze haar moesten aanspelen. We hadden bewust gewerkt aan het bekwame. Als je bewust werkt aan het bekwame ga je onbewust het bekwame toepassen.

Ze kreeg een 8 voor een tip-inn. En het meisje voelde zich sterk.

Het hele team wist waar zij de bal moest hebben. Ze kreeg zelfvertrouwen. Ze kwam in een soort flow.

Flow is wat in Amerika veel gebruikt wordt in het bedrijfsleven. Dat lukt ALLES!

Flow komt vanuit zelfvertrouwen, komt vanuit kracht.

Flow komt niet uit onzekerheid en uit kritiek. Hoe hard je ook roept: Hup, in de flow. Kom in de flow, kom op! Er in! Dat gebeurt niet.

Zij wel, ze kwam in de flow. Ze scoorde de ene na de andere bal, tussen de benen, achterlangs. De moeilijkste ballen. Alles ging er in. Ze kreeg een 10 voor tip-inns. Er was niemand anders in de wereld zo goed als zij

Zij excelleerde in tip-inns. Vanaf dat moment zijn we elke keer eerste geworden op onze excellerende kwaliteiten.

Sylvia stopte na de WK.

Maartje Pauwman is een ander mooi voorbeeld.

Iedereen zei: belachelijk dat je haar selecteert. Veel te langzaam en veel te traag, niet wendbaar. En staat linksachter is toch levensgevaarlijk. Die rechtsvoor loop er toch elke keer zo voorbij. Maar ik zeg: ze heeft wel een goede strafcorner.

Gaan we daar hard aan werken. Als we van de 7 een 10 kunnen maken komt het goed.

Ja maar Mark, maar dan moet je wel aan haar voetenwerk trainen maar ik zei: dat doe ik niet. Nou, dat vonden ze belachelijk.

We zijn heel veel op die corner gaan trainen bij TNO. We hadden wel tegen Minke Boy gezegd. En Minke speelt laatste man. En zij is de beste verdedigster van de wereld. Ze heeft een 10 voor verdedigen. Is echt heel goed in 1 tegen 1. En we hebben tegen haar gezegd, jij gaat iets meer op links spelen.

Iets meer rugdekking geven aan Maartje. Als je jouw team in zet op haar 4 kan zij zich blijven focussen op haar corner.

Maartje is geen 1 keer voorbijgelopen. Elke keer stond Minke er achter. Maartje kreeg zelfvertrouwen. Ze voelde zich goed. Ze kon en mocht zich blijven focussen op waar ze goed in is.

En Minke zei ook: Maartje komt goed, maak je geen zorgen, ik sta achter je.

En ze voelde dat vertrouwen. En ze is op de corner blijven trainen en is topscoorder geworden op de OS met 11 doelpunten. Is nog nooit eerder gebeurd, is een record in de historie, het record stond op 8 doelpunten. Zij scoort er in 1 keer 11. En ze is niet 1 keer voorbij gelopen. We zijn elkaars tieners gaan gebruiken

Wij zijn naar excellerende kwaliteiten gaan kijken. En niet meer naar 6-jes.

En daardoor zie je ook in de finale, het mooiste wat er gebeurd.

Dat wil ik laten zien met dit meisje, Maartje Goberie, zij is de kleinste speelster van de wereld. Maar wel de snelste, super snel. Speedy Gonzales noemen ze haar.

En we hadden heel veel met haar getraind om haar in de loop aan te spelen. Als je dat deed was ze er al voorbij. En ze was ook heel goed in het verdedigen. 2 weken voor de eerste wedstrijd in Beijing kwam ze naar ze toe. Ze zegt: Mark, mag ik dadelijk naar de training mag ik dan nog een paar ballen met mijn backhand op het doel slaan? Ik zeg: wat, maar daar ben je helemaal niet goed in.

Ze zegt: ja maar Mark, ik voel mij nu zo sterk, ik voel mij nu zo goed, ik heb zoveel zelfvertrouwen, het hele team speelt mij perfect in mijn loop aan.

Een ik twijfelde, ik dacht moeten we nu werken aan op een punt waar ze niet goed in is?

EN ik vroeg het aan mijn sportpsycholoog en hij zei: geweldig!

Wat gebeurt er? Je hebt een omgekeerde wereld gewerkt. Je hebt eerst gewerkt aan zelfvertrouwen. Als je mensen hebt die zelfvertrouwen hebben, die zich sterk voelen en in een veilige omgeving durven zich kwetsbaar op te stellen. En dit meisje heeft voor het eerst aangegeven, mag ik trainen op een punt waar ik niet goed in ben. Ze durfde zich kwetsbaar op te stellen. Ze wist dat er 8 dingen waren waar ze wel goed in was.

Mensen die onzeker zijn en geen zelfvertrouwen zullen zich nooit kwetsbaar opstellen. Hoe hard je dat ook roept.

Die bouwen een muurtje om zich heen. Zal nooit gebeuren.

Dus de psycholoog zei: gaat geweldig, laat haar elke dag maar 10 minuten trainen.

Dus we zijn elke dag 10 minuten gaan trainen op de backhand.

En wat gebeurt er in de finale OS?

We komen met 1-0 voor en de Chinezen zijn aan het aanvallen.

En ze pakt de bal af, ze speelt de spits in en ze krijgt de bal terug op de backhand. Ze twijfelt niet, ze haalt uit en ze schiet die bal er in.

Nu moeten jullie eens even kijken naar de oogjes van dat meisje, helemaal verbaasd. He, ik sla de bal met de backhand er in.

Vanuit zelfvertrouwen durven mensen zich kwetsbaar op te stellen, heeft zij ook gedaan. En dan zie je dat mensen zelfs op zwakke punten kunnen scoren.

En dat is eigenlijk het mooiste wat ik mee heb mogen maken op de OS. Dat zien we terug in dit filmpje van de wedstrijd tegen China in de finale.

Filmpje

Het is ook zo mooi om te zien hoe belangrijk ervaring is in je ploeg. Hetzelfde met het croudsurven. Toen zeiden de ervaren speelsters tegen de jonkies: dames dadelijk zo snel mogelijk op je rug draaien want 4 jaar geleden deed het nogal pijn.

Heel belangrijk is om ervaring te gebruiken en te luisteren.

En u zult wel zeggen dit is typisch voor een damesploeg. Wij hebben heel veel mannen in het team. Maar dat ben ik niet met u eens.

Innovatief zijn, tegenstanders voorblijven is voor mannen en vrouwen hetzelfde. Mensen er bij betrekken, is voor mannen en vrouwen hetzelfde. Van een 8 een 10 durven te maken is voor mannen en vrouwen hetzelfde. Het verschil zit hem in een stukje communicatie. Mannen zijn iets meer gericht op de inhoud van dingen, vrouwen meer op de emotie. Mannen zijn van die haantjes, ik doe het zelf wel even. Vrouwen kunnen veel meer samen doen. Veel gediciplieerder. Als mannen een keer problemen hebben met elkaar slaan ze elkaar op de schenen, drinken daarna een biertje met elkaar en zijn het vergeten. Als vrouwen een probleem hebben met elkaar onthouden ze dat 18 jaar. Onwijs knap, onthouden alles. Maar vrouwen zijn wel veel gediciplieerder dan mannen. Mannen zijn haantjes, doe het zelf wel even.

Als ik tegen een groep vrouwen zeg: kom we rennen nu rechtsom om dit gebouw zijn ze direct weg. Als je dat tegen mannen zegt zeggen ze: waarom niet linksom. Ik ga veel liever links om.

Die vrouwen niet, die zijn meteen weg maar die zeggen halverwege wel tegen elkaar: belachelijk hé dat we rechtsom moeten van de coach, we hadden veel beter linksom kunnen gaan. Die komen daarna binnen en zeggen niets. Dus bij dames is het heel belangrijk dat je blijft communiceren **met** elkaar ipv **over** elkaar.

En bij mannen moet je zorgen voor een stukje over discipline en goede afspraken anders gaat hij zijn eigen gang.

Daarin zie ik nog wel verschil. Maar voor de rest, innovatief, betrokkenheid, van een 8 een 10 durven maken is ook in jullie sector. Je moet je onderscheiden t.o.v. de concurrenten.

Ik heb nog een kleine conclusie. Ik heb het gevoel dat er steeds meer winnaars in ons team zaten. Waarom?

Winnaars hebben allemaal een plan, al die speelsters hadden allemaal een plan, hadden een individueel ontwikkelingsplan maar ze hadden ook een teamplan. Verliezers hebben altijd een excuus.

Winnaars zeggen: Mark, misschien ligt daar nog 2% aan mogelijkheden. Misschien kunnen we nog veel meer samenwerken. Oh, misschien kunnen we met NORT nog veelmeer gaan doen. Die kijken naar mogelijkheden.

Verliezers die zeggen altijd; Ja Mark, jij hebt makkelijk praten met je hockeymeiden. Maar bij ons hier in Gelderland is dat veel te moeilijk joh, dat lukt nooit.

Maar winnaars die laten iets gebeuren, die nemen initiatief, die hebben lef, die hebben durf.

Verliezers die wachten tot er iets gebeurt. Die wachten af, die kopiëren, die komen later.

En met deze 6 zinnen wil ik afsluiten en jullie allemaal heel veel succes wensen met een winnaar te blijven. Want u heeft allemaal een plan, anders zat u hier niet.

U ziet alleen maar mogelijkheden om nog veel meer met elkaar te gaan samenwerken en u laat het ook gebeuren. U gaat vanavond ook huis toe, en als u thuiskomt gaat u eerst eens even kijken naar waar uw partner **WEL** goed in is.

Ook dat is heel lang geleden blijktbaar.....

Weet je nog, 10 jaar geleden, 20 jaar geleden. Waarom koos je hem/haar uit? Om dat hij/zij ergens in excelleerde.

Hij/zij stak ergens bovenuit tussen die andere 20.000 anderen. Daarom koos je hem/haar. Omdat hij/zij ergens goed in was, heel mooi was. Waar kijkt u nu naar, 10/20 jaar later? Ga niet zeggen naar een ander.

De eerste klap is toch een daalder waard, al zijn het nu euro's.

Lance Armstrong zei altijd: weet je wanneer ik de Tour de France won?

Ik won de tour altijd op tweede kerstdag. Op 2de kerstdag ging ik zo hard trainen want dan wist ik dat mijn concurrent aan de kalkoenbout zat.

Zo is het voor jullie ook, jullie concurrenten zijn aan de kalkoenbouten. Jullie zijn nu hier, jullie zijn aan het trainen.

En jullie gaan als je morgen weer op kantoor bent ga je zo snel mogelijk voor al jullie mensen dit boek op internet bestellen om die laatste 2% ook aan jouw mensen door te geven.

Bedankt voor de aandacht en onwijs veel succes!